

Sygn. akt IV CSK 374/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko S. I. i W. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt XII Ga 485/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 listopada 2014 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego, pozwani S. I. oraz W.S. wnieśli o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na „potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, tj. art. 194 k.c., w związku z art. 405 k.c. i w związku z art. 190 k.c. i w związku z art. 191 k.c., w aspekcie przesądzenia jako zasady, jaki podmiot spośród uczestników procesu budowlanego, tj. Inwestora, Wykonawcę oraz Podwykonawcę, należy uważać za bezpodstawnie wzbogaconego (...)” w bliżej przez pozwanych określonej sytuacji. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący powołali się również na jej oczywistą zasadność, wymieniając w celu wykazania tej przesłanki wszystkie przepisy, które wskazali w obu podstawach kasacyjnych, w tym „całość normatywną Księgi III Kodeksu Cywilnego, w odniesieniu do Tytułu V i Tytułu VII, Dział II k.c.”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołali się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie przedstawiając właściwej argumentacji prawnej, czyli takiej, która mogłaby przekonać, że wykładnia wymienionych w skardze przepisów budzi poważne wątpliwości bądź wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do przedstawienia własnego poglądu skarżących na temat rozstrzygnięcia przedstawionej przez nich kwestii w kontekście kazuistycznie ujętych okoliczności faktycznych sprawy, stanowiącego w istocie polemikę ze stanowiskiem Sądu.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie uzasadnili twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przesłanki sprowadza się do ponownego wskazania wszystkich przepisów powołanych w ramach obu podstaw skargi z całkowitym pominięciem aspektu „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi. Brak wymaganej argumentacji prawnej oznaczał niewykazanie także tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, zważywszy że odpowiedź powódki na skargę, do której nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą jej odpisu pełnomocnikowi pozwanych, należało zwrócić na podstawie art. 132 § 1 zd. trzecie k.p.c. Błędne doręczenie pełnomocnikowi skarżących przez Sąd tego pisma pozostawało bez wpływu na bezskuteczność zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.